

Премахване на някои честосрещани заблуди за Исляма

(Реч на Хазрат Мирза Масрур Ахмад, Халифатул Масих V, Глава на Световната мюсюлманска общност Ахмадия, нека Аллах да го помага, изнесена в Германия на 15-и август 2009 г.)

Многоуважавани и почитаеми гости,

Assalamu Alaikum Warahmatullah

Нека Аллах ви донесе мир и благословия!

Днес още веднъж се обръщам към моите приятели от Германия, които не са членове на общността, но присъстват на тази среща благодарение на познанството си с членове на мюсюлманска общност Ахмадия. (Хазрат Халифатул Масих V отправя запитване: „Може ли да разбере броя на хората от Германия днес с нас?“, Президентът на мюсюлманска общност Ахмадия в Германия отговаря: „Близо 80% от присъстващите са германци.“). Още повече, аз вярвам, че поради по - добър характер, който Бог е поставил в сърцата ви, вие имате желание да опитате и разберете вярванията и ученията на Исляма, така както ги вижда общност Ахмадия.

Без съмнение религията е въпрос на личен избор и това трябва да бъде неин основен принцип, тъй като никой не може да бъде накаран на сила да се присъедини към която и да било религия. Нито пък може да се използва сила за да накараш човек да вярва в съществуването на Бог. Това е и което Светият Коран проповядва:

"В религията не трябва да има никаква принуда. Без съмнение сега вече е станало ясно различието между доброто и злото; така че онзи, който се е отказал да следва пътя на тези, които грешат, и повярва в Аллах, без съмнение, държи в своята длан здрава ръкохватка, която ще остане несломима навеки. И Аллах е Все - Слушащ и Все - Виждащ." (Глава 2: Стих 257).

Най - вече съм ви благодарен, че зачитайки интересите на човечеството и най-вече общочовешките ценности, вие се присъединихте към нас днес, независимо от ширещата се в света пропагандата срещу мюсюлманите.

Някои ги наричат екстремисти, други – терористи; според трети те нарушават правата на другите. Понякога се твърди, че ученията на Исляма лишават жените от полагащите им се права. Друго честосрещано твърдение е, че мюсюлманите са нелоялни към собствената си страна и извършват конспирация срещу собственото си правителство.

От всичко казано дотук, се насажда представата, че ако мюсюлманите придобият власт, светът ще се превърне в символ на зло и жестокостта. Въпреки че сте чули за тези

плашещи предсказания, които не са нищо друго освен опит да се оклевети Исляма, фактът, че сте дошли днес доказва, че вие търсите истината.

Аз не мога да разясня в детайли ученията на Исляма за такова кратко време, но ще спомена някои моменти, които поне ще ви накарат да разберете, че истинските учения на Исляма са различни от общото разбиране за тях. Също така, ще обрисувам какво трябва да бъде поведението на един истински мюсюлманин в светлината на представата на мюсюлманска общност Ахмадия.

Както вече споменах, най-голямото обвинение срещу Исляма е, че проповядва екстремизъм и насила приобщава хората към себе си. Когато някой е заставен да стане мюсюлманин със сила, то помнете, че тази сила може да контролира тялото, но не и сърцето. Ако се върнем назад във времето след като Светият пророк Мухаммад (Аллах да го благослови и с мир да го дари) претендирал, че е пророк, тогава неверниците от Мека се отнасяли към него и неговите последователи по същия начин, по който се отнасяли към всички предишни пророци и последователите им.

Последователите му в Мека били немощни и бедни хора, въпреки че имало и такива със знатен произход, които принадлежали към високоуважавани фамилии в града. Те обаче не били считани за предводители на родовете си. След приемането на Ислям те трябвало да се справят с враждебното отношение от страна на водачите на рода си. След като приел Исляма, Абу Бакр (Аллах да бъде доволен от него), аристократ от рода Курайш, многоуважавана фамилия от Мека, е бил така преследван, че не е имал друг избор освен да напусне Мека. Един от предводителите на Курайш видял, че се готви да напусне, и се опитал да го спре като му казал, че притежавате отлични качества и че човек като вас трябва да остане при нас. Дори му предложил закрилата си. И така Абу Бакр останал в Мека. Въпреки това, той бързо станал мишена на преследвания, защото живеел според ученията на Ислям.

Мнозина роби също приели Исляма и също били подлагани на мъчения. Но те не се отказали от почитта към Единствения Бог, нито пък избрали път различен от този да останат слуги на Светия Пророк (Аллах да го благослови и с мир да го дари). Карали ги да лежат на парещ пясък и нагорещени въглени, а мъжете и жените били зверски избивани. Две години и половина Светият Пророк (Аллах да го благослови и с мир да го дари) и последователите му били обсадени в една долина, дотолкова че трябвало да понасят глад в продължение на много дни.

Дори и по-късно, когато се преселили в Медина, един град на много мили от Мека, не били оставени на спокойствие от неверниците. Те искали да ги избият в сражения като започнат война срещу тях. И тогава Аллах позволил на мюсюлманите да се защитят, защото жестокостта надхвърляла всички граници. Разрешението било дадено заради това, че ако те не отговорили решително, това би означавало, че не само Исляма би бил унищожен, но и нито една религия нямало да бъде в безопасност.

Жестоките хора били свободни да нападнат всички места за поклонение, независимо дали са на християни, евреи или на други религии. Заради това, на мюсюлманите било казано не само да защитят собствената си вяра, а да защитят всички други религии като отвърнат на удара. За всичко това се говори в Глава 22, Стих 40 – 41: „ *Позволение да се сражават се дава на онези, срещу които е започната война, защото те са били онеправдани – и Аллах наистина има власт да им помогне –* Онези, които са били изгонени незаконно от домовете си, само защото са казали: „ *Нашият Повелител е Аллах,*” и ако Аллах не отблъскваше едни хора от помощта на други, тогава наистина щяха да бъдат разрушени манастири, църкви, синагоги и джамии в които често се поменава името на Аллах. *И Аллах наистина помага на онзи, който Му помага на Него. Аллах е наистина Силен и Могъщ –*”

Какво е било състоянието на мюсюлманите когато са били помолени да отвърнат на удара? Историята свидетелства, което е прието и от немюсюлманите, че в сравнение с огромната армия на врага, те наброявали едва около 300 Мюсюлмани. Били невъобразимо зле екипирани. Имали само малко на брой коне и камили и няколко дървени меча, докато враговете са били напълно въоръжени. Въпреки слабата си екипировка, подкрепата на Аллах била с тях и те сразили неверниците.

Насочих вниманието ви върху тази история, за да докажа, че ако хората бяха заставени на сила да приемат Исляма, то нямаше да се наложи мюсюлманите да изтърпят цялата тази жестокост в Мека, нито да се изправят срещу напълно екипирана армия от неверници след пристигането си в Медина. Силата на вярата им даде куража да изтърпят тази жестокост и да се защитят. Затова и който е приел Исляма, го е направил със сърцето си, а не насила.

Въпреки че според нас институцията на Халифат вече не е съществувала под формата, под която би трябвало, ислямските правителства продължили да зачитат правата на немюсюлманите. За разлика от тях, когато в следствие на лошите си постъпки и слабости мюсюлманите изгубват своята власт в Испания, какви ли не нечовешки жестокости извършили християнските владетелите? Убивали, плячкосвали и насила принуждавали мюсюлманите да сменят религията си. И това не е скрита истина, а добре документиран факт в историята. Въпреки това, ние не казваме, че християнството учи на жестокост. В този случай, това бе грешката на един владетел християнин, който извърши убийство в името на Бог. Християнското учение е това на Исус Христос, мир нему, според което ако те ударят по дясната буза, трябва да обърнеш и другата (Матей, 5:39).

Нека сега да проследим на какво учи Коранът във връзка с това как да се разпространява Исляма, дали със сила или с доброта. Отговорът е в Глава 2, Стих 257:

"В религията не трябва да има никаква принуда. Без съмнение сега вече е станало ясно различието между доброто и злото; така че онзи, който се е отказал да следва пътя на тези, които грешат, и повярва в Аллах, без съмнение, държи в своята длан здрава

ръкохватка, която ще остане несломима навеки. И Аллах е Все - Слушащ и Все - Виждащ."

Стихът, който цитирах, съвсем ясно казва, че в религията не трябва да има принуда. Според него единствената ни задача в изпълнение на предсказанията на последните пророци е да възгласяваме, че пророкът от нашите дни е дошъл при нас със завършено и усъвършенствано учение. Състоянието на онези, които отказват да следят на Сатаната и действащи според ученията на Бог, ще бъде сякаш, са се хванали за стабилен клон, която не може да бъде пречупен, и така се спасяват от удавяне в морето от тъмнина. Във връзка с това, Глава 25, Стих 58 от Корана казва:

"Кажу: 'Аз не искам от вас никаква награда за това, освен само, че онзи, който избере това, да може да намери пътя към Бога'."

И така, всеки човек е свободен сам да избере пътя към своя Създател. В Глава 18. Стих 30 се казва:

"И кажу: 'Това е истината от твоя Повелител и за това, нека онзи, който иска да вярва да вярва, а онзи, който не иска – да не вярва'. Наистина, Ние сме приготвили за онези, които вършат зло един огън, чийто пламтящ купол ще ги покрие изцяло. И ако те извикат за помощ, тях ще ги облеят с вода, която е като разтопено олово и която ще обгори лицата им. Колко ужасна е напитката там и колко лош е Огънят като място за отдих!"

Така в прокламиране на истината, изборът е оставен на личната преценка на всеки човек и Бог е онзи, който ще накаже безверието, а не хората. Светият Пророк (Аллах да го благослови) на Исляма бе изключително тревожен в сърцето си, че светът трябва да припознае своя Създател, и бе отдаден на тази кауза. По повод на неговата тревога, в Глава 28, Стих 57 Всемогъщият Бог казва:

"Наистина, ти няма да можеш да напътстваш всички, които обичаш, но Аллах напътства онзи, когото на Него Му е угодно, а Той познава най – добре онези, които приемат напътствията."

Без съмнение, отговорността да разпространяват посланието на Исляма бе дадена на мюсюлманите, но Аллах е онзи, който ще ги насочва. В такъв случай, как може да се твърди за вяра, чиито учения са такива, каквито ви ги обясних, че използва сила за да накара хората да се подчинят?

Сега ще дам изключителния пример на Светия Пророк (Аллах да го благослови и с мир да го дари) и неговите наследници. След преселението в Медина и въпреки основаването на ислямско управление там, с евреите и хората от другите религии били сключвани договори, даващи им правото да изживеят живота си според своите собствените закони и традиции.

Не се казвало, че онзи, който стане мюсюлманин, няма да бъде увреден. Историята е свидетел на думите на Светия Пророк (Аллах да го благослови и с мир да го дари), че няма да има каквито и да било условия за даването на тази амнистия. Светият Пророк (Аллах да го благослови и с мир да го дари) дал свобода на всеки. Не само, че мюсюлманите няма да бъдат наранени, но и всеки ще бъде уважаван и защитен. Той дори простил на най-големия си враг, сина на един изключителен опонент, Икрамах, въпреки че той не бил приел Исляма. Всичко това се случило след като той завладял Мека. По-късно, виждайки доброто отношение на Светия Пророк (Аллах да го благослови и с мир да го дари), дори Икрамах станал мюсюлманин и без колебание похарчил богатството си в името на Исляма.

И след като приел Исляма, защитавайки Исляма, Икрамах се впуснал безстрашно към редиците на врага и бил измъчван. Нима е възможно тези, които се извисят дотам, да бъдат тласнати насила да променят вярата си или сърцата им са онези, които ги тласкат?

Що се отнася до твърдението, че Исляма нарушава правата на другите - това е едно напълно безпочвено обвинение. Преди малко ви обясних правото на свобода на поклонение. Разрешението за борба бе дадено, защото в противен случай неверниците биха нарушили свободата на вярата.

Никой не е защитавал така човешките права както Исляма. В Прощалната си Проповед Светият Пророк (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва, че един арабин не е по-висш от един неарабин, нито пък един неарабин от един арабин; нито белият човек е по-висш от черния, или черния от белия; всички хора за равни. В Глава 49, Стих 14 Коранът казва:

...” О, хора! Ние сме ви създали от мъж и жена, и Ние сме ви направили народи и племена, за да можете да се познавате един друг. Наистина, най – достоен за уважение сред вас, в очите на Аллах е онзи, който е най – праведен между вас. Наистина Аллах е Всезнаещ и Всеведом.” (Глава 49, Стих 14)

Ако Ислямът отдава предпочитанията си към нещо, то това е праведността. А какво е праведността? Това е поддържане на богобоязливостта и зачитане на правото на поклонение, произтичащо от Всемогъщия Бог и зачитане на правата, които дължим на Неговото сътворение. От съществено значение е зачитането и на двете права. Ако едното от тях не бъде зачетено, то в очите на Бог всички останали действия са безсмислени. Колкото и човек да почита Бог, ако той не зачита полагащите се на другите права, то той не е праведен.

Затова, където мюсюлманската общност Ахмадия строи джамии за почитане на Бог, също отваря училища и болници в служба на човечеството. Стремим се да осигурим вода и електричество на по-бедните държави, независимо от тяхната раса, цвят, вероизповедание и религия.

Осигуряваме стипендии на талантиливи студенти да учат в университети. Ето това е истинска служба на човечеството.

Ако погледнем към арабите от преди 1500 години, ще осъзнаем, че всъщност Ислямът е премахнал робството, защото преди неговата поява, робството е тържествувало навсякъде. В Глава 90, Стих 14-17 Коранът ни учи:

"То е освобождаването на един роб. Или да нахраниш в ден на гладуване. Някой сирак или близък роднина, или бедняк, лежащ в праха."

Ето защо, на мюсюлманите бе възложено да освободят робите; да помогнат на безпомощните; да нахранят гладните и да се грижат за сираците. Затова и на различните места, където се споменава преодоляване на слабости и грешки, ние сме неизменно призвани да освободим робите. И отново в Прощалната си проповед Светият Пророк (Аллах да го благослови и с мир да го дари) съветва последователите си да се грижат за робите, да ги хранят с храната, която ядат господарите им, и да ги обличат с дрехите, каквито самите те носят.

И ако сложим това в контекста на арабите от онова време – робите били третирани по-зле и от животни. Така че, това учение на Светия Пророк към неговите последователи е било една голяма революция и едно велико учение. Последващото отношение към африканците, които били насилствено откарани в Европа и Америка като роби, е добре известно. Така, как може опонентите да твърдят, че Ислямът нарушава човешките права? Крепостите по бреговете на Западна Африка свидетелстват за тази черна страница на робство, на страшни дни когато хората са били третирани като животни.

Трябва ли да обвиняваме за това Християнството? Не! Това са действия на материални хора от онова време.

Днес, съгласно ученията на Исляма, мюсюлманска общност Ахмадия дава приоритет на службата на човечеството в бедстващите райони. Управляваме сиропиталища и храним бедните. И за разлика от правителствата по света, ние не заграбваме голяма част от бюджета за собствени служители, а даваме всеки цент за да помогнем. Доброволците ни понякога сами поемат разносните си. Humanity First (Човечеството на първо място) е наша партньорска организация, която предлага услугите си в тази насока, като дори и ахмадийците от Германия служат в Африка. Това е начинът да разпознаеш и да зачиташ човешките ценности, както и да цениш всеки като човешко същество.

Що се отнася до правата на жените, трябва да си припомним времето на идването на Светия Пророк (Аллах да го благослови и с мир да го дари). По онова време жените нямали права. В интерес на истината, те били считани за по-нисши и от роби. След смъртта на съпруга ѝ, жената била разделяна като част от наследството на своите деца. В някои племена раждането на момиче би натъжило бащата и понякога то било погребано живо. В едно такова време Ислямът възвръща статута и достойнството на

жените. Светият Пророк (Аллах да го благослови и с мир да го дари) казва, че човекът, в чиито дом се родят три дъщери, които той да изучи и възпита отлично, ще иде в рая.

Ислямът дава правото на наследство на жените. Твърди се и, че майката може да бъде средството, което да отведе децата ѝ в рая. Имаме от една страна Рая на Отвъдното, а от другата страна е Раят на Земята, който се достига чрез светско и духовно усъвършенстване. Светият Коран ни наставлява да учим и възпитаваме нашите деца да бъдат добри. Напътствани сме да уважаваме чувствата на жените.

Освен това, в контекста на свободата на жената, често срещано е вярването, че със слагането на фередже, свободата на жената се ограничава. Смислът на фереджето е да се запази уважението и достойнството на жената. Да се защити нейната святост. Ако мюсюлманка слага фередже заради собствената си вяра и това е важно за нея, тогава да я задължиш да го свали е намеса в религиозната ѝ свобода. Всеки път когато правителствата на Запада правят изявления срещу фереджето или предприемат действия в тази посока, се предизвиква реакция от страна на мюсюлманските жени.

В едно културно общество, истинска религиозна свобода означава да няма намеса, ограничения или законова принуда пред фундаменталните религиозни учения. От такава свобода и толерантност се нуждаем днес за да има мир в днешното общество.

Що се отнася до проблема с нелоялността към родината – един истински мюсюлманин дори не би си и помислил да бъде такъв. Любовта и лоялността към родината са неделима част от мюсюлманската вяра. Ето защо, това обвинение срещу Исляма е без основание.

Иска ми се още малко да дискутирам върху една точка. Споменах и обсъдих свободата на робите. Въпреки че в наши дни робите не са оковавани както в миналото, дори и днес съществува определена форма на робство. Това е робството на обикновения човек в държавата пък било то и тук в Западния свят и, разбира се, това на бедните народи. Това е робуването на днешната финансова система, където поради някаква причина човек заема пари и след това прекарва остатъка от живота си в изплащане на лихвите по заема. Често се случва в резултат на това дори и децата на длъжника да задлъжнеят.

Това робство обаче се предлага като захаросано драже и хората с радост го приемат. Бидейки удобно, човек заема от останалите, но продължава да затъва в дългове, защото лихвената система не му позволява да поеме глътка свобода. Поради тази причина, Ислямът забранява лихвата като прави аналог със Сатаната, който поразява човек с безумието му. Истината е, че човек, който заема без да прави разлика между добро и зло продължава да затъва надолу в плаващите пясъци. Финансовите центрове го заробват все повече и повече и дори понякога той губи цялото си имущество. В настоящата критична ситуация с кредитите видяхме много такива примери.

В общ план, богатите народи дават заеми на бедните като помощ за тяхното развитие. Те също са роби, защото не са в състояние да изплатят дълговете си и затова са

принудени да разсрочват плащането им. Дори и да им е дадена отсрочка, нещата са навързани. Стандартите за справедливост не са такива каквито трябва да бъдат.

До известна степен, бедните народи сами вредят на себе си като вземат заеми, а не използват отпуснатите им пари справедливо. В резултат на това се заробва цялата нация. Страните, които им дават заеми целят финансови, политически и обществени облаги, вместо да се съсредоточат върху прогреса и развитието. Ето така се поробват държави.

В заключение, бих искал да кажа, че ученията на Исляма нямат нищо общо с причината за настъпилите брожения в света, въпреки че някои така наречени мюсюлмани с прикрити интереси имат известен принос за това. Техните действия далеч не са свързани с Исляма. Затова, ако богатите нации и суперсили искат наистина да постигнат мир основан на справедливост, то вместо да създават блокове и алианси, трябва да се обединят като един, да напътстват бедните държави и да им помогнат да се изправят на краката си. Това е единственият начин да се постигне мир на света – с добра воля.

Накрая, искам да се възползвам от възможността да благодаря на всички гости, които взеха участие и ме слушаха. Благодаря ви.